

Nieuwsbrief

Secretariaat Stichting B'ware
De Schouw 22 5061 PW Oisterwijk
GIRO: 9696511

tel. 013 5283376
email: stichtingbware@hotmail.com
Augustus 2010 Nr.37

Wij, Joost en Patricia Kappé-Spoor, zijn in juli 2004 met onze zoon Steven naar Kenya verhuisd en hebben in Nanyuki een opname studio gebouwd. Hier wordt muziek ingezet in de strijd tegen AIDS. Lokale muzikanten kunnen tegen lage kosten muziek opnemen over hoe HIV/AIDS hun leven heeft beïnvloed. Verspreiding van deze muziek is een indringende manier om anderen te waarschuwen voor de gevaren van HIV/AIDS, stigmatisering tegen te gaan en betrokkenheid te vergroten. In 2007 is het B'ware project uitgebreid met video om ook andere items (gedichten, toneel) vast te leggen en te verspreiden. Momenteel wordt er gewerkt aan een mobiele studio om audio en video op locatie op te kunnen nemen en presenteren, zodat ook mensen in de afgelegen gebieden beter kunnen worden bereikt in de strijd tegen AIDS.

Beste lezers,

Afgelopen weken zijn lekker druk geweest, o.a. met het maken van een film van een tehuis voor HIV-positieve kinderen, en uiteraard het werk aan de mobiele studio. Ook het werk in de studio trekt gelukkig weer aan.

Vanwege een hevige griep, die ons allemaal de afgelopen twee weken in zijn greep hield, een wat latere nieuwsbrief, maar evengoed veel leesplezier!

Tumaini Children's Home...
Hier in Nanyuki is een tehuis voor HIV-positieve kinderen, Tumaini genaamd. Het wordt gerund door Italianen die, net als wij, onder het aartsbisdom van Nyeri vallen. Bescherming van de privacy van de kinderen staat bij hen voorop (terecht natuurlijk); men komt er echt niet zomaar binnen en er mag niet gefilmd of gefotografeerd worden. Een paar jaar geleden hadden we al eens contact met hen gehad om kennis te maken en over ons project te vertellen. Toendertijd bleef het echter bij enkel een kennismaking. We waren nu dan ook aangenaam verrast toen we een telefoontje kregen van

Catharina, de manager, met het verzoek een film te maken over het dagelijks leven in Tumaini, om aan de sponsors in Italië te kunnen laten zien.

En zo geschiedde; we zijn een aantal dagen - op verschillende momenten - gaan filmen. De kinderen leven full time op Tumaini, met uitzondering van de schoolvakanties, waarin ze naar huis gaan. Velen van hen hebben nog wel familie, maar vaak zijn deze familieleden niet bij machte de zorg te geven die deze kinderen nodig hebben.

Op dit moment heeft Tumaini de zorg voor 54 kinderen, en sommigen komen van ver. Na het ontbijt volgt stevast

een bezoek aan de zuster voor de medicijnen (Aidsremmers). Elk kind wordt geleerd voor zijn/haar eigen medicatie te zorgen (onder toezicht uiteraard), zodat ze deze ook zorgvuldig nemen als ze tijdens de vakantie bij hun familie verblijven. Daarna worden de kinderen naar school gebracht; verschillende scholen in Nanyuki, gezien de verschillende leeftijdsgroepen, en gewoon tussen de kinderen die niet HIV-positief zijn. Na school is er tijd voor ontspanning en een kop thee, en kleine klusjes - zoals o.a. de schoolschoenen poetsen voor de volgende dag en de tafel dekken voor het avondeten. Hierna volgen opnieuw de medicijnen en het huiswerk. Dan naar bed.

Dat kan ik ook...

Het was voor ons een hele ervaring. De staf werkt heel hard, elke dag opnieuw, en is erg begaan met de kinderen, die gelukkig helemaal niet verlegen waren. Gewone, normale kinderen, die spelen, lachen en rondrennen. Dan is het toch even slikken als zo'n klein handje

helemaal gevuld wordt met medicijnen...

Het filmen is klaar, we zijn het geheel nu aan het editen; geen "tranentrekker", maar een positief en realistisch beeld van Tumaini.

De Unimog...

De cabine is klaar, de bak is eveneens gespoten, en is - met vereende krachten - weer teruggeplaatst op het chassis.

Nu heel goed mikken...

De verlichting werkt, en we zijn nu bezig alles klaar te maken voor de keuring. Omdat de vorige eigenaar haar heeft gebruikt als vrachtwagen, staat de Unimog zo geregistreerd. Wij willen haar opnieuw als ambulance laten keuren, zodat we straks zowel mensen als goederen (apparatuur) kunnen vervoeren. Momenteel is het wachten op de bestelde armpjes voor de ruitenwissers, verder zijn we zo'n beetje "keuringsklaar".

Het rijden met de Unimog blijft een heel avontuur!
Zonder bak was ze enorm stug en had je de grootste moeite om in je stoel te blijven zitten. Nu is ze veel soepeler, en je kunt duidelijk merken dat er veel kracht in het beestje zit. Zo hebben we een paar weken geleden onze container verplaatst en op de

voorbestede plek gezet waar we hem 6 jaar geleden eigenlijk al graag wilden hebben. Maar ja, een grote container verplaatsen is niet niks, en hijskranen hebben ze hier niet! Nu, met een paar stevige ronde palen en zware kettingen, is het dan toch mooi gelukt. Trekken en duwen, rollend over de palen, het bleek voor de Unimog een fluitje van een cent!

En rollen maar...

Afgelopen week zijn we aan de binnenkant van de bak begonnen; de eerste bank is klaar, eronder is ruimte gemaakt voor versterkers en andere apparatuur. Het is goed nadenken en uitvogelen hoe de beschikbare ruimte zo goed mogelijk te benutten.

Tenslotte...

Verder hebben we nog enkele lokale, muzikale activiteiten mee georganiseerd; zoals een artistieke modeshow, met muziek én video op een groot scherm als achtergrond voor de catwalk, en een seventies party. Bezoekers van de party was gevraagd in 70's stijl gekleed te komen. Er zou een prijs zijn voor het meest originele kostuum. Het feest was druk bezocht, en praktisch iedereen kwam verkleed. Winnaar was een man van het Britse leger; hij kwam als "kubus" (de puzzel draaikubus die toen zo populair was), met een kartonnen doos om zich heen. De goede man had het hele eind vanaf de kazerne moeten lopen, omdat hij niet in een taxi paste!

Ook Mt. Kenya Safari Club, waar we eind vorig jaar alle bands voor hebben georganiseerd, wil dat we meer muzikale activiteiten voor hen gaan organiseren. Daar zit dus nog veel werk van aan te komen.

Laatste nieuwtje tenslotte is dat we een nieuwe (tweedehands) fotocamera gekocht hebben. Een professionele Canon camera met een telelens. Een vriend van ons uit Canada, die documentaires maakt, bracht hem mee en we konden hem heel goedkoop overnemen. Het is een geweldige camera om mee te werken; gebruiksvriendelijk, enorm veel diepte in de foto's en de kleuren, en de mogelijkheid om snel meerdere foto's na elkaar te maken. Afgelopen week hebben we een bruidsreportage gefilmd én gefotografeerd, en het resultaat ziet er echt heel mooi uit. We zijn er dus heel blij mee!

Dat was het weer voor deze nieuwsbrief. Tot gauw!

Groetjes van Joost, Patricia, Steven

en Doris.